
ATATÜRK'Ü DOĞRU ANLAMAK

M. MUSTAFA ÇINKI

*Geçmişten adam hisse kaparmış. Ne masal şey!
Beşbin senelik kıssa yarım hisse mi verdi?
Tarihi tekerrür diye tarif ediyorlar.
Hiç, ibret alınsaydı, tekerrür mü ederdi?*

Mehmet Akif, Safahat

MAYIS 1919

Büyük önder Mustafa Kemal Atatürk 1919 yılı Mayısın 19'uncu gününde Samsun'a çıktığında Ülkenin genel durumu ve görünüşünü Nutuk'da şöyle tasvir etmektedir.

- Osmanlı Devleti'nin içinde bulunduğu grup, I. Dünya Savaşı'nda yenilmiş, Osmanlı ordusu her tarafta zedelenecek, şartları ağır bir ateşkes anlaşması imzalanmıştır.

- **Büyük Savaş'ın uzun yılları boyunca millet yorgun ve fakir bir durumda. Milleti ve memleketi I. Dünya Savaşı'na sürükleyenler, kendi hayatlarını kurtarma kaygısına düşerek memleketten kaçmışlar. Saltanat ve hilâfet makamında oturan Vahdettin soysuzlaşmış, şahsını ve bir de tahtını koruyabileceğini hayal ettiği alçakça tedbirler araştırmaktadır.**

- Damat Ferit Paşa hükümeti âciz, haysiyetsiz ve korkak. Yalnız padişahın iradesine boyun eğmekte ve onunla birlikte kendilerini koruyabilecekleri herhangi bir duruma razıdır.

- Ordunun elinden silâhları ve cephanesi alınmış ve alınmaktadır.

- İtilâf Devletleri, ateşkes anlaşmasının hükümlerine uymayı gerekli bulmuyorlar.

- Birer bahane ile İtilâf donanmaları ve askerleri İstanbul'da. Adana ili Fransızlar; Urfa, Maraş, Ayıntap (Gaziantep) İngilizler tarafından işgal edilmiş. Antalya ve Konya'da İtalyan askerî birlikleri, Merzifon ve Samsun'da İngiliz askerleri bulunuyor.

- Her tarafta yabancı subay ve memurlar ile özel ajanlar faaliyette.

- 15 Mayıs 1919'da, İtilâf Devletleri'nin uygun bul-

ması ile Yunan ordusu da İzmir'e çıkartılıyor.

- Memleketin her tarafında Hristiyan azınlıklar gizli veya açıktan açığa kendi özel emel ve maksatlarını gerçekleştirmeye devleti bir an önce çöktürmeye çalışıyorlar.

- İstanbul Rum Patrikhanesi'nde kurulan Mavri Mira Heyeti illerde çeteler kurmak ve idare etmek, gösteri toplantıları ve propagandalar yaptırmakla meşgul. Yunan Kızılhaç'ı ve Resmî Göçmenler Komisyonu, Mavri Mira Heyeti'nin çalışmalarını kolaylaştırmakla görevli. Rum okullarının izci teşkilâtları, yirmi yaşından yukarı gençleri de içine almak üzere her yerde kuruluşunu tamamlıyor.

- **Ermeni Patriği Zazen Efendi, Mavri Mira Heyeti ile birlikte çalışıyor. Ermeni hazırlığı da tıpkı Rum hazırlığı gibi ilerliyor. Trabzon, Samsun ve bütün Karadeniz sahillerinde örgütlenmiş olan İstanbul'daki merkeze bağlı bulunan Pontus Cemiyeti hiç bir engelle karşılaşmadan kolaylıkla ve başarıyla çalışıyor.**

- Bu dernekler dışında, Diyarbakır, Bitlis, Elâzığ illerinde, İstanbul'dan idare edilen **Kürt Teali Cemiyeti** vardı. Bu derneğin amacı yabancı devletlerin himâyesi altında bir Kürt devleti kurmaktı. Konya ve dolaylarında İstanbul'dan yönetilen **Teali-i İslâm Cemiyeti**'nin kurulmasına çalışılıyordu. Memleketin hemen her tarafında **İtilâf ve Hüriyet, Sulh ve Selâmet Cemiyetleri** de vardı.

- İstanbul'da çeşitli maksatlarla gizli ve açık olmak üzere kurulmuş, parti veya dernek adı altında birtakım kuruluşlar da vardı.

- İstanbul'da önemli sayılabilecek kuruluşlardan biri İn-

giliz Muhipleri Cemiyeti idi. (...) Bu derneği kuranlar kendi şahıslarını ve kendi çıkarlarını gözetenler ile, kendi çıkarlarının korunma çaresini Lloyd George hükûmeti aracılığı ile İngiliz himâyesini sağlamakta arayanlardır. Bu zavallıların, İngiliz Devleti'nin Osmanlı Devleti'ni bir bütün olarak korumak ve himaye etmek isteğinde olup olamayacağını bir defa olsun dikkate alıp almadıkları, üzerinde düşünülmeğe değer. Bu derneğe girenlerin başında **Osmanlı Padişahı** ve **Halife-i Rûy-i Zemîn** ünvanını taşıyan **Vahdetin, Damat Ferit Paşa, Dahiliye Nâzırı olan Ali Kemal** (ARTİN KEMAL), **Adil ve Mehmet Ali Beyler** ile **Sait Molla** bulunuyordu. Dernekte **Rahip Frew** gibi İngiliz milletinden bazı macera heveslileri de vardı. (...) Bu derneğin iki yönü ve iki ayrı niteliği vardı. Biri açık yönü ve usulüne uygun teşebbüslerle İngiliz himâyesini sağlama amacına yönelmiş olan niteliği idi. Öteki de gizli yönüydü. Asıl faaliyet bu gizli yöneydi. Memleket içinde örgütlenerek isyan ve ihtilâl çıkarmak, **millî şuur felce uğratmak, yabancı müdahalesini kolaylaştırmak gibi haince teşebbüsler**, derneğin bu gizli kolu tarafından idare edilmekte idi.

YA İSTİKLAL YA ÖLÜM !

İşte bu şartlar altında; "YA İSTİKLAL YA ÖLÜM" kararı alındı. Yine büyük önder **Mustafa Kemal ATATÜRK** bu kararın dayandığı güçlü muhakeme ve mantığı şu sözlerle ifade etmektedir;

"Temel ilke, Türk milletinin haysiyetli ve şerefli bir millet olarak yaşamasıdır. Bu ilke, ancak tam istiklâle sahip olmakla gerçekleştirilebilir. Ne kadar zengin ve bolluk içinde olursa olsun istiklâlden yoksun millet, medeni insanlık dünyası karşısında uşak olmak mevkiinden yüksek bir muameleyle la-yık görülemez."

"Yabancı bir devletin koruyup kollayıcılığını kabul etmek insanlık vasıflarından yoksunluğu, güçsüzlük ve miskinliği itiraftan başka bir şey değildir. Gerçekten de bu seviyesizliğe düşmemiş olanların, isteyerek başına bir yabancı efendi getirmelerine asla ihtimal verilemez. Halbuki Türk'ün haysiyeti, gururu ve kabiliyeti çok yüksek ve büyüktür. Böyle bir millet esir yaşamaktansa yok olsun daha iyidir!"...

"O halde, ya istiklal ya ölüm! İşte gerçek kurtuluş isteyenlerin parolası bu olacaktır. Bir an için, bu kararın uygulanmasında başarısızlığa uğranacağını farz edelim. Ne olacaktır? **Esirlik!** Peki efen-

dim. Öteki kararlara boyun eğme durumunda sonuç bunun aynı değil miydi? Şu farkla ki, **istiklali için ölümlü göze alan bir millet, insanlık haysiyet ve şerefine gereği olan bütün fedakarlığı yapmakla teselli bulur ve hiç şüphesiz, esirlik zincirini kendi elleriyle boynuna geçiren miskin, haysiyetsiz bir millete bakarak dost ve düşman gözündeki yeri bambaşka olur.** Sonra, Osmanlı hânedan ve saltanatının devam ettirilmesine çalışmak, elbette Türk milletine karşı en büyük kötülüğü işlemektir. Çünkü, millet her türlü fedakarlığı göze alarak istiklalini kazanmış olsa da, saltanat sürüp gittiği taktirde, bu istiklale kazanılmış gözüyle bakılamazdı. Artık, vatan ve milletle hiçbir vicdan ve fikir bağlantısı kalmamış bir sürü delinin, devlet ve milletin istiklâl ve haysiyetinin koruyucusu mevkiinde bulundurulmasına nasıl göz yumulabirdi ?"...

Mustafa Kemal ve arkadaşlarının **Samsun**'da yaktıkları meşale'nin aydınlığı dalga dalga Anadolu'ya yayıldı. O gün Samsun'da doğan Mayıs güneşinin başlattığı ayaklanma, Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne ve Emperyalizmin Anadolu'daki kanlı elini bileklerinden kesip atan **Ulusal Kurtuluş Savaşı**'na dönüştü. Kazanılan Büyük Zaferden sonra Kurulan Türkiye Cumhuriyeti siyasal ve ekonomik bağımsızlığı temel aldı. İzmir'de 17 Şubat- 4 Mart 1923 tarihleri arasında toplanan **İktisat Kongresi**'nde ekonominin inşası bu doğrultuda olmuştu. 1929 yılında çıkan dünya ekonomik krizi ulusal ekonomi içinde **özel ekonomi** yanında **kamu ekonomisinin** de bulunmasının bir zorunluluk olduğunu ortaya koyuyordu.

Atatürk bu durumu şöyle tanımlamaktaydı; *"...İktisat politikasının önemli amaçlarından biri de halk çıkarlarını doğrudan doğruya ilgilendirecek iktisadi müessese ve teşebbüsleri, mali ve fenni gücümüzün el verdiği oranda devletleştirmektir... Türkiye'nin uyguladığı devletçilik sistemi 19. yüzyıldan beri sosyalizm kuramcılarının ileri sürdükleri fikirlerden alınarak Türkçeye çevrilmiş bir sistem değildir.. Bu, Türkiye'nin ihtiyaçlarından doğmuş, Türkiye'ye has bir sistemdir"*

İLK ZAMANLAR DEMİRYOLLARI, BANKALAR, SU, ELEKTRİK, TRANVAY, MADENLER, TELEFON, KIBRİT VE ÇAKMAK, HAVAGAZI, RIHTIMLAR, DOKLAR, ANTREPOLAR,

TÜTÜN, İNCİR ...YABANCILARIN ELİNDEYDİ. DÜYUNU UMUMİYE TÜM GELİR KAYNAKLARINI ELİNDE TUTUYORDU

Büyük önder **Mustafa Kemal Atatürk**'ün verdiği direktif doğrultusunda, ekonomisi tamamen yabancıların elinde olan Türkiye Cumhuriyetinin mevcut durumu değişmeye başlamıştı. Tamamen yabancıların elinde olan demiryolları, su, elektrik, tranvay, tünel, madenler telefon işletmeleri, rıhtımlar, dok ve antrepolar, havagazı işletmeleri... 1928'den başlayarak 1943 yılına kadar millileştirildi. Kibrit ve çakmak, bankacılık ve sair alanlarda verilen imtiyazlar bir bir fesh edildi.

Cumhuriyeti kuranlar borçtan, borçlanmadan uzak kaldılar. Çünkü borç, onlar tarafından "Düyunu Umumiye" Türk köylüsünün dökülen kanı, eli kolu bağlanmış bir devlet, ülke kaynaklarına el koymanın en kestirme yolu olarak tanımlanmakta ve öyle de algılanmaktaydılar.

Fesh edilen kurumların içinde kuşkusuz en önemlisi **Düyunu Umumiye**dir. 1933 yılında **Bütçe Encümeni Reisi Hasan Fehmi Ataç** Düyunu Umumiye kurumunun feshi ile ilgili olarak söyledikleri kulaklara küpe olacak cinstendir.

"Düyunu Umumiye; Türkiye'yi yaklaşık seksen yıl süre ile baskı altında tutarak mali varlığını ve ekonomisini tahrip eden sömürü kurumundan başka bir şey değildir. Fakat Cumhuriyet Hükümeti her yıl oldu bittileri biraz daha genişleterek birkaç yıl içerisinde Düyunu Umumiyenin elinde hiçbir gelir bırakmadı. Eski sözleşme ve ayrıcalıkları hukuken iptal etmiş oldu.

1928 sözleşmesi iki önemli sonuç ifade eder. Biri Düyunu Umumiye müessesesinin sonsuza kadar toprağa gömülmüş olması. Diğeri de borç miktarını ortalama hesapla yarıya indirmesidir. Millete ve tarihe diyebiliriz ki çok kötü mirasları içte ve dışta tamamen hallettik ve azami menfaatinizi de temine muvaffak olduk. Bütün gelir kaynaklarınız hiçbir kayıt ve şarta bağlı olmayarak elinize ve emrinize hazırdır. Borç işlerinde hiçbir imtiyaz kalmamıştır."

1931 yılında İktisat Vekili **Mustafa Şeref bey (Özkan)** ise genç Türkiye Cumhuriyetinde gelişmeye başlayan ulusal ekonomiyi değerlendirirken; *"Bu memlekette bir vakitler şimendiferler, bankalar ticaret, sanayi, milli şirketlerin hisse senetleri hatta*

en iyi tarlalar ve şehirler dahilindeki en iyi emlak Türklerin değil yabancıların elinde idi. Bu memleket tarihinde milli iktisat namıyla hiç bir mevhum kavrayamamıştır. Milli iktisattan bahsetmek bir vakitler bir kabahat, bir vakitlerde bir muammadan bahsetmek gibi bir şeydi." demektedir.

Buradan hareketle, bu zor yıllarda kurulan **Stümerbank, Etibank, İş Bankası, Emlak Bankası, Ziraat Bankası, Halk Bankası...** gibi Kamu İktisadi Kurumları sanayiden-ticarete, tarımdan- hayvancılığa, madenden-bankacılığa, tekstilden-enerjiye... kadar uzanan alanlarda Türkiye ekonomisini omuzlamıştı.

1939 yılında **Manisa Milletvekili Hikmet Bayur**, Cumhuriyetin kuruluş dönemini tanımlarken Türkiye ekonomisini omuzlayan bu kuruluşların önemini ve bu kuruluşları var edebilmenin ne denli büyük bir zafer olduğunu: *"Müesseseler (kurumlar) devletin sermayesinin bulunduğu müesseseler; fabrika, maden vs işleyen veya sadece bankacılık yapan müesseselerimizin bugünkü çalışma sahaları doğrudan doğruya gayri Türklerin elinden alınmış olan mühim sahalardır. Bu ise cumhuriyetin çok esaslı fütuhattır. Kıymeti büyüktür. Osmanlı İmparatorluğunun büyüklük devrinde yaptığı fütühattan (zaferler) daha büyük fütühattır.*

İktisat sahası, para işleri sahası Türk'e tamamıyla yeni açılan sahalardır ve Türk bu işlerin yabancıdır, acemisidir. Yeni başlayan öğrencisidir. İki asırdır iktisat sahasında sıfıra inmişizdir. Cumhuriyet bugünkü tutumla memleketi bugünkü hale getirmiştir. Onun için bunun üzerine titremeliyiz." demek suretiyle vurguluyordu.

Türkiye Cumhuriyetini kuran kadroların küreselleşme, uluslararası piyasa işleyişinin tehlikeleri konusunda bir şey söylememiş olmaları elbette düşünülemez. Çünkü serbest ticaret ve ihanetlerin yıkıldığı bir imparatorluğun külleri ve yıkıntılarının üstünde her türlü zorluğa bilgi ve inançla direnenek bir ulus yaratırlar, gerek içinde buldukları zamanın ekonomi politikasını ve gerekse geleceğin dünyasına hakim olacak ekonomi politik eğilimlerin ne denli bir tehdit unsuru olabileceğini öngörebilecek kadar basiret sahibiydiler.

İşte yine 1931 yılında **İktisat Vekili Mustafa Şeref bey (Özkan)** bu günkü anlamda küreselleşme ve uluslar arası piyasanın işleyiş sistematığı hususundaki tehdit ve tehlikeleri şu sözlerle açıklamaktadır;

"Eğer bir millet istihlal hususunda geri ise, teknik amiller (güçler) hususunda ilerlememiş ise, o memleketin dengesini vücuda getirmeyi uluslar arası piyasasının düzenleyişine terk etmek o memleketin yıkılışına göz yummak olur. Her sene bilanço açığını (dış ticaret açığı) milletin öteden beri toplamış ve asırlardan beri biriktirmiş olduğu menkul kıymetlerle ödemek mecburiyetine düşer. Açık senelerce devam ettiği takdirde; memleket dahilinde mücevherat ve sair değerli eşyadan, ev ağırlıklarından başlayarak, nihayet o memleketin şimendiferlerinin, bankalarının, ticari ve sınai teşebbüslerinin, arazi-nin ecnebilere geçmesine kadar varabilir."

O yıllarda bu günün uluslar arası kuruluşları yoktu. Türkiye Cumhuriyeti ve onun inançlı açık sözlü kadroları tarihinden aldığı dersi bir taraftan topluma anlatarak ulusal bilincin uyanık kalmasını sağlarken, diğer taraftan içimizden çıkması olası hainlerinde hafiften kulaklarını çekiyorlardı.

Onlardan birisi'de Rasih Kaplan'dı. Rasih Kaplan, yabancılar ve onlarla olan ilişkiler konusunda 1939 yılında bakın ne söylüyor; "Özellikle yürütme işlerinde yabancılardan rapor almak kadar tehlikeli bir şey yoktur. Onun için, onlar yalnız hoca olarak kalmalıdır. Müdür olamazlar. Yabancı müdür olduğu zaman çok tehlikelidir. Zararlı sonuçlar alırız."

Peki Mustafa Kemal Atatürk'ün; "Çalışmadan, yorulmadan, öğrenmeden rahat yaşama yollarını aramayı alışkanlık haline getirmiş milletler, evvela haysiyetlerini, sonra hürriyetlerini ve daha sonra istiklallerini kaybetmeye mahkumdurlar" sözü o yıllarda bakanlıkların koridorlarında iş bağlamak için dolaşan hangi komisyoncu ve hangi bezirganlara ve hangi yabancı uzmanlara atılmış bir tokattı?

Her şey, uykusuz soğuk geceler, bir karış şimendifer ve sanayileşme, hepsinden önemlisi tam bağımsız bir ülke içindi. Tüm zamanlarını sömürge ekonomisinden kurtulmak ve kalkınabilmek için harcadılar. *Ceplerinde Türk lirasının dışında para taşımadılar. Bitkin, topraksız köylüyü milletin efendisi, Bütçeyi denk yaptılar. Sorumsuzca harcayabilecekleri bir miras da yoktu. Aslında var olan, parayla ölçülebilen bir değer bulabilmek de olası değildi. Var olanlar da Albert'in, Hadkinson'un, Alfred'in, Artin'in, Hirelambos'un, Yovan'larındı.*

ONLARIN CESARETİ SADECE SAVAŞ MEYDANLARINDA KAHRAMANLIK DESTANLARI YAZMADI. ONLAR AYNI ZAMANDA SANAYİLEŞMENİN ALFEBESİNİ DE YAZACAK KADAR BİLGİ VE İNANÇ ABİDESİYDİLER

Uykusuz geceler, inanç hammadde kaynağını fabrikaya, fabrikada üretileni pazara bağladı. Bu akımın üzerinde inatla durdular. Üzerinde inatla durdukları ise Sanayileşmenin alfabesinden öte bir şey değildi.

1932 yılında Mustafa Şeref Bey; "Hiç tereddüt etmeksizin arz edeyim ki, hükümet milli fabrikaların memleket ham maddeleri kullanmasını, üretim kaynaklarımızın gelecekteki güvencesi bakımından en önemli dayanak saymaktadır. Hükümetin esas programı, milli fabrikaların memleket ham maddelerini kullanmaları hususunu temindir. Bu hususta memleket ekonomisini en iyi surette koruyacak tedbirler alacağız." derken, ülkenin özel sektörünün içinde bulunduğu durum pek de iç açıcı bir noktada değildir. Ülkenin özel sektörünün içinde bulunduğu durumu, bir memleket gezisi sonrası Celal Bayar şöyle açıklamaktadır.

Celal Bayar'a göre ülkenin özel sermayesi ;1-Belli alanlarda yerleşmeyi salt kendi açılarından karlı gören yabancı sermayeye paravanlık edenler. 2-Fabrika kurmadan, kurma izni alıp, spekülasyon amacıyla bu izni sermaye gibi ellerinde tutanlar. 3-Milli ekonomi gereklerine aldırmaksızın, devletin yüksek himaye tedbirlerini kişisel gündelik çıkarları için sömürenler olmak üzere üç grupta toplanmaktadır. Kısaca Cumhuriyeti kuranların gösterdiği çalışma ve inançlarının getirdiği başarıya özel kesim ortak olmamış ya da olmayı istememişti. İşin özünde bu gün devleti ve devlet kurumlarını kötülenlerin de öyle başarılı bir geçmişleri yoktu. Ancak bu bugün için özel sermayenin Celal Bayar'ın tanımladığı noktadan uzak olduğu anlamına da gelmiyor.

Celal Bayar ülkenin özel sermayesini gruplandırırken ardından bunun nedenlerine iniyordu. Celal Bayar'a göre; Sanayileşme konusunda devletler birbirine karışmaktaydılar. Artık bir ülkeyi sanayileştirmemek, sanayileşme sürecinden alıkoymak önemli bir iş halini almıştı. Hatta bazı devletler için

bir diğerk devlette sanayileşmeye karşı insanları bulmak ve hatta bu gibi insanları yaratmak bu işin önemli bir parçasıydı. Çünkü; bir ülkeyi sanayileştirmemek, sanayileşme sürecinden alıkoymak üretimine pazarına ve önemlisi hammadde kaynaklarına el koyma imkanı vermektedir.

1933 'ün Aralık ayında Eskişehir Şeker Fabrikası'nda Başbakan İsmet İnönü ise; *"Sanayisi geri kalmış memleketler sanayi tesisi kurmaya teşebbüs ettikleri zaman sanayisi ileri memleketler ona güllerler. Bir memlekette sanayi tesisi heves edildiği kadar kolay değildir. Bunun için teşkilat ister, sermaye ister. En hevesliler iki senelik zorluk karşısında teşebbüslerinden vazgeçerler. Yüksek hayat yaşamak isteyen milletler, bu davadan vazgeçemezler ve geçemeyeceklerdir. Milletler ailesi içinde layık olduğu yüksek yeri tutmak için sanayii ne olursa olsun kurmak lazımdır."* demektedir.

Türkiye Cumhuriyetini kuranların Anadolu'ya çaldıkları sanayileşme mayasının yavaş yavaş demir çelik, lokomotif, demiryolu, motor, makine, uçak, tekstil fabrikalarına dönüşmeye başlamasından sonra, Türkiye'yi sanayileştirmemek, sanayileşme sürecinden alıkoymak yönünde güçlü devletlerin karışmaları, çok net bir şekilde görülmeye başlanır. Üstelik Türkiye Cumhuriyetini sanayileşme yolundan alıkoymak isteyenler niyetlerini gizleme ihtiyacını dahi hissetmezler.

İşte bunlardan biri **"Thornburg Raporu"**, belki de niyet ve amaçların hiçbir yoruma meydan vermeden açık ve anlaşılabilir olması açısından en önemli

TÜRKİYE'Yİ SANAYİLEŞTİRMEK İSTEYENLERE AMERİKALILAR İYİ MESAI ARKADAŞI OLARAK BAKMAZLAR !

1946 yılında Türkiye'ye yapılacak ekonomik yardım öncesi ABD kongresine bir rapor sunmak üzere 20.yüzyıl vakfı tarafından görevlendirilen ve hiç bir resmi sıfatı olmayan Thornburg Türkiye'de büyük ilgi ile karşılanmıştır. Hatta **Vatan Gazetesi** Thornburg için **"Büyük Türk Dostu"** şeklinde manşet atar. Türk devleti bu şahsa tüm kuruluşlarının bilgilerini açar. Nihayetinde Thornburg; Türkiye'nin bu günkü ekonomik durumunun tenkidi adlı bir rapor hazırlar.

İşte Thornburg'un 1946 tarihli raporunda yazı-

lanlar; "Türkiye'nin ağır sanayi kurması gerekli değildir. Karabük Demir Çelik fabrikası tasfiye edilmelidir. Yine Türkiye; uçak, makine, motor projelerini iptal etmeli, bu tür yatırımlara yönelmemelidir. Sanayi bırakılmalı, tarımla kalkınmaya yönelinmelidir. Demiryolları yerine karayolları yapılmalıdır ve diğerleri. Tüm bunlar için gerekli sermaye ABD tarafından verilecektir."

Thornburg devam eder ; *"Esas itibariyle ziraatçı olan ve ziraat için lüzumlu olan çelik saban ve sair malzemeyi henüz yapamayan bir memleketin lokomotif inşaa etme arzusu mevsimsizdir. Türk makamları bu şekilde düşündükleri müddetçe dolarlarımızın ve bu gibi makineleri imal edecek malzemelerimizin vatanımızda kullanılması daha iyi olacaktır.* (Türkiye bu rapor öncesi, 125 lokomotif imal edebilecek bir fabrika kurmak için Amerikan İthalat ve İhracat bankasından 14 milyon dolar kredi istemiştir)

Uçak ve dizel motorlarıyla sair girift makineler imali için Ankara'da bir fabrika tesis etmek tasavvuru da aynı sınıfa dahil edilebilir. Lokomotif imaline ve bu sayfalarda zikrettiğimiz sair imalata ait tasavvurları da aynı şekilde telakki etmemiz lazımdır. Bu gibi tasavvurları hazırlayan veya mütalaa eden kimselere Amerikalılar iyi mesai arkadaşı nazarıyla bakamayacakları gibi, memleketin mali kaynaklarını böyle projelere tahsis eden bir hükümetin de yabancı sermayedarlara itimat telkin ettiği iddia olunamaz..."

Thornburg'a göre iyi dost olmak için; teslim olmak, üretmek yerine tüketmek, sanayileşmemek, tüketim için verilecek sözde sermayenin daha sonra tahsil edilecek bir borç olduğunu düşünmemek gereklidir. Yani çalışmadan, yorulmadan, öğrenmeden ve üretmeden rahat yaşayacağız ve bunu alışkanlık haline getireceğiz. Bunların karşılığında evvela haysiyetimizi, sonra hürriyetimizi ve daha sonra istiklalimizi kaybettiğimizin farkında olamayacak kadar gaflet içerisinde olacağız.

Tamamlayamadığımız, esasen başlayamadığımız sanayileşme sürecinde, Thornburg'un raporu ne ilk ne de son. Dün Celal Bayar'ın ulusların sömürgeleştirilmesi noktasında dikkatimizi çektiği *"bazı devletlerin bir diğerk devlette sanayileşmeye karşı insanları bulmak ve hatta bu gibi insanları yaratmak"*

için ortaya koyduğu çabalar, 1940'lı yıllardan sonra meyvelerini vermeye başlar. İçinde bulunduğu yıllarda artık bu insanlar, yine bu amaca yönelik olarak kurulmuş dernekler, vakıflar kurumsallaşmış, üstelik bir okul görevi üstlenmiş olarak daldanıp budaklanıp köklerini de ekonomik, siyasal, sosyal ve akademik yapılarımızın en derinlerine salmışlardır.

İşte kurumsallaşmış bu yapı, Türkiye Cumhuriyetinin medeniyet seviyesini aşağılara çeken en önemli unsurların başında gelir. Çünkü Türkiye Cumhuriyetinin temelindeki medeniyet algılaması sanayileşme ile eş anlamlı kullanılmaktadır.

Yıl 1935 İktisat Vekili Celal Bayar bakın neler söylüyor. "**Benim nazarımda endüstri mûsavi (eşit) medeniyet, medeniyet mûsavi endüstri demektir. Toplumsal hayat seviyesini yükseltmek için mutlaka endüstri sahasında çok ileri adımlar atmak mecburiyeti vardır.**"

1933 yılında, modern ve ileri bir milletin endüstrisiz olamayacağını söyleyen, Siirt Milletvekili ve İş Bankası İdare Meclisi Başkanı Mahmut Bey de bugünün Türkiye'sinin ekonomi-politiğinin yanlışlığını 69 yıl öncesinden aydınlatıyor;

"İktisadiyatımızı gelişigüzel bir cereyana bırakmak bugünkü zorunlulukların gereklerine hiç uymaz. Onu pek sıkı bir kontrole tabi tutmak lazımdır. Bu kontrolü ancak ve yalnız devlet yapabilir.

Sanayiimizi yeni baştan kuruyoruz. Bu hareket bir çok fedakarlıkları icap ettiriyor. Hiçbir memleket tüketim maddelerini mutlaka dışarıdan aldığı fiyatlardan daha ucuza sağlamak kararıyla sanayisini kurmaz. Milli sanayisini kurmak için yapar. Sanayi çok ileri olan memleketlerde bile, öyle maddeler var ki, serbest rekabet karşısında ayakta durmasına imkan yoktur. Rekabetin eksenini maliyet fiyatıdır. Maliyet fiyatı ise özel mahalli, maddi ve hatta manevi bir çok etkenlerin tesirinden kurtulamaz.

Bütün memleketlerin maliyet fiyatını azaltmak kabiliyeti aynı derecede değildir. Onun için, sanayisini kuran her memleket gümrük korumalarıyla onu müdafaa etmeye mecburdur. Biz bile eğer buğdaya gümrük koymamış olsa idik. Türkiye bu gün ekmeğini hariçten tedarik mecburiyetinde kalırdı."

Siirt Milletvekili ve İş Bankası İdare Meclisi Başkanı Mahmut Beyin ifadelerinden yapılacak çı-

karımlardan en önemlilerinden biri sanayileşmenin altındaki ulusal bilincin ortaya çıkarılmasıdır. Buna göre sanayileşme; bir malı ucuza üretmek ya da o malı ucuza sağlamak için değil, milli sanayii kurmak için yapılmalıdır.

Bir diğer önemli çıkarım ise **gümrük korumalarıyla milli sanayiinin korunmasıdır**. Dün Celal Bayar'ın işaret ettiği Sanayileşme konusunda devletlerin birbirine karıştığı bazı devletlerin bir diğer devlette sanayileşmeye karşı insanları bulmak ve hatta bu gibi insanları yaratmak noktasında çaba sarf ettiği gerçeğinden hareketle bugün, ele geçirilmiş insanlar yine sanayileşme sürecinden Türkiye Cumhuriyetini alıkoymak üzere kurulmuş dernek ve vakıflar ve onların sömürgeleştirilmiş kafalara sahip sözcüleri tarafından bizlere çağdışı olarak sunulan cumhuriyet yaklaşımları, içinde bulunduğumuz 2002 yılında ABD ve Avrupa Birliği tarafından uygulanan temel ekonomik politikalar olarak tezahür etmesi, Türk Devriminin yapımcılarının basiretli ve ne kadar büyük vatansaver olduklarının en önemli kanıtıdır.

Örneğin; son birkaç yıldır dünya demir çelik endüstrisinde yaşanan kriz nedeniyle, ABD Ticaret Bakanı ve yardımcısı, ABD'nin yüksek maliyetli demir çelik üretimini ucuz ithalattan korumak amacıyla (ABD demir çelik üretimi ucuz ithalat karşısında rekabet gücünü kaybetmişti) demir çelik üreticisi Çin, Japonya, Rusya, Almanya, Kore'yi dolaylı olarak dünyanın çelik devlerine "üretimi azaltıp fiyatları arttırın" baskısını uyguladı. Bundan sonuç alamayan ABD Ticaret Bakanlığı bir kezde ikna turu yaptı. Tüm bu baskı ve ikna çalışmalarından bir sonuç alamayan ABD demir çelik sektöründe başlayan iflasların hemen ardından demir çelik ithalatına %30'lar mertebesinde gümrük vergisi koyarak kendi demir çelik sanayisini koruma altına aldı. Benzer bir uygulama da Avrupa Birliği'nden geldi. Avrupa Birliği de demir çelik ürünleri ithalatına kota koyarak üye ülkelerin demir çelik sanayiini koruma altına aldı. İşin garip tarafı gümrük birliği ile tek taraflı AB kapısı önüne bağlanan Türkiye'nin de AB tarafından kota uygulamasına dahil edilmiş olmasıydı!

Bir o kadar garip olanı da her fırsatta Türkiye Cumhuriyeti'nin, kalan en son komünist devlet olduğu iddiasında olan, ele geçirilmiş, yürekleri gaflet, dalalet ve ihanet olarak atan, küreselleşme, serbest ticaret havarisi kafalardan bir tek çıt çıkmamasıydı.

Küreselleşmenin, imtiyazcılığın, liberalliğin, klerikallik ve irticanın cumhuriyet karşıtlığını 1937 Şubatında Recep Peker şu sözlerle ifade etmektedir.

"Milliyetçiliğin nakızı (çelişkisi) olan beynelmilelçilik ve halkçılığın nakızı olan imtiyazcılık (ayrıcalıklık) veya sınıfçılık, devletçiliğin nakızı olan liberallik, laikliğin nakızı olan klerikallik ve inkişapçılığın nakızı olan irtica lehinde hiçbir faaliyet yapılamayacaktır..."

Bu gün liberalizm her yerde ya çökmüş tarihe intikal etmiş veyahutta sarsıntı nöbetleri içinde can çekişmektedir. Hayata yeni doğmuş olan Türkiye devletinin hayatı için liberalizm çok fena ve çok zararlı bir unsurdur. Bugün liberalizm demek hukuk bakımından bir anarşi, ekonomi bakımından da bir kısım yurttaşları diğer yurttaşlara istismar ettirmeye (sömürtmeye) açık bir kapı demektir. Bu sadece yeni ve nizamlı (düzenli) bir devlet kurup işletmek yolunda olan bizler için değil asırlık devletler için bile bir afettir (büyük beladır). Eğer biz sadece kopya edilmiş liberal fikirlerle dolu bir cumhuriyetçi olmakla yetinseydik, güç ve çetin zamanlarımızda yurtdışından içeriye dökülen zehirlerle memleketi alt üst etmek isteyenlere karşı durabilirmiydik?"

BU GÜNKÜ ŞARTLAR VE BİR SORU "NE DERSİNİZ DOĞRU ANLADIK MI ?"

Aradan bir insan için çok, ancak bir devlet için kısa sayılabilecek bir zaman geçti. Cumhuriyetimizi kuranlar aramızdan bir bir ayrıldılar. Sonrasında, Cumhuriyetimizin 80'inci yaşında, yani bugün. Büyük önder Mustafa Kemal Atatürk'ün penceresinden Ülkenin genel durumu ve görünüşüne baktığımızda, bugünün şartlarının 84 yıl öncesi şartlara ne kadar büyük benzerlikler taşıdığı gerçeğiyle karşı karşıya kalıyoruz. Karşı karşıya kaldığımız bir diğer gerçek onların yapmadıkları ve yapılmasını istemediklerinin onlardan sonra gelenler tarafından yapılması.

Tüm bunlar nasıl oldu ?

Her şeyden önce Büyük Önder Atatürk'ün ve Cumhuriyeti kuran kadroların ellerinin tersiyle ittikleri, çöpe attıkları raporlar. Onlardan sonra çöplerden çıkarılarak kutsal metinler olarak benimsendi. Sonra kafaları ele geçirdiler. Radyolar, gazeteler, televizyonlar ele geçirilmiş kafaların at koşturduğu alanlar oldu. İzleyenler dinleyenler küreselleştiklerinde zengin olacaklarına inandırıldı. Kim istemezdi ki küreselleştiği zaman oturduğu yerden cebine her yıl on bin Dolar konulmasını?

İnsan ister istemez emaneti ne kadar koruyabildik sorusunu sormadan edemiyor. Yoksa başladığımız noktaya geri mi döndük ?

İşte Cumhuriyeti kuranların ardından işbaşına gelenlerin, bizleri yaşamak zorunda bıraktıkları bu günün şartları;

- Türk ekonomisi ve maliyesi her alanda zedelenmiş, şartları ağır stand-by anlaşmaları imzalanıyor. Ortalarda bu anlaşmalara dayalı alınan borçların kefareti, adı niyet özü teslimiyet olan mektuplar uçuşuyor.

- Millet yorgun, işsiz ve fakir bir durumda. Açlık ve sefalet sıradan görüntüler halini aldı. İktidara sahip olanlar kendilerini ve koltuklarını koruyabileceğini hayal ettiği, hukuka aykırı tedbirleri her fırsatta almakta.

- Hükümetler âciz, içinde Yalnız IMF ve finans kapitalin iradesine boyun eğmekte ve onunla birlikte kendilerini koruyabilecekleri herhangi bir duruma razılar. Yargı kararlarını Bakanlar Kurulu hiçe sayabiliyor.

- Dost ve müttefik sayılan devletler, stratejik ortak ilan edilen süper güçler ulusal hukuk sistemine uymayı gerekli bulmuyorlar. Her alanda Türk milletinin yaşam damarlarını kesecek yasal düzenlemeler dayatıyorlar.

- Her tarafta yabancı ajanlar ve faaliyette. Yabancı vakıf ve dernekler, şirketler, kiliseler ülke içinde karanlık pusular atıyorlar. Artık mahalle aralarında bile boy göstermeye başladılar. İşbirlikçi yerli dernek ve vakıflar bunlara açıktan destek veriyorlar. Yöneticiler sessiz. Üstelik ıslahat fermanlarını aratır bir şekilde mal edinme hakkına sahip oldular.

- Memleketin her tarafında Hristiyan azınlıklar gizli veya açıktan açığa kendi özel emel ve maksat-

larını gerçekleştirilmeye çalışıyorlar.

- Dün Mavri Mira heyetine hem kuruluşunda hem de faaliyetlerine yataklık yapan İstanbul Rum Patrikhanesi ekümeniklik iddiasında. Gittiği ülkelerde bir devlet başkanı gibi görkemli karşılama yapıyor.

- Hemen yanı başımızda yabancı devletlerin himâyesi altında bir Kürt devleti kah kendini ilan ediyor, kah geri adım atıyor. Ülkemizin güneydoğusunu bu kukla ve sanal devletin bir parçası gibi gösteren haritalar ortalıkta.

- Cumhuriyeti kuranların, "Türk milletinin haysiyetli ve şerefli bir millet olarak yaşmalıdır. Bu ise, ancak tam istiklâlâle sahip olmakla gerçekleştirilebilir. Ne kadar zengin ve bolluk içinde olursa olsun istiklâlden yoksun millet, medeni insanlık dünyası karşısında uşak olmak mevkiinden yüksek bir muameleye layık görülemez." şeklindeki "temel ilkesi" terk edilmiş.

- Dün, iktisat politikasının önemli amaçlarından biri de halk çıkarlarını doğrudan doğruya ilgilendirdiği için millileştirilen demiryolları, su, elektrik, tranvay, tünel, madenler, telefon işletmeleri, rıhtımlar, limanlar, dok ve antrepolar, havagazı işletmeleri, bankalar. Bugün, mafya, IMF ve Dünya Bankası, çokuluslu emperyal şirketlerin gözetiminde haraç mezat satılırken, Türk ekonomisi içinde yabancıların ağırlığı her geçen gün artmakta. Dış ticaret dengesindeki sürekli hale gelen açık, bu süreci hızlandırırken, Ülkemizin sahip olduğu kıymetler bu suretle yurtdışına aktarılıyor.

- "*Türkiye'nin uyguladığı devletçilik sistemi 19. yüzyıldan beri sosyalizm kuramcılarının ileri sürdükleri fikirlerden alınarak Türkçeye çevrilmiş bir sistem değildir.*" diyen Atatürk'e inat, Türkiye Cumhuriyeti'nin son Komünist ülke olduğu söylemiyor.

- Bankacılık, enerji, madencilik ve sair alanlarda dün iptal edilen imtiyazlar, bugün bu alanlarda yabancılara bilabedel ve hatta üstüne para verilerek yenilenmekte. Bunlar yapılırken Cumhuriyetin temel kurumları yıkılıyor ve kapatılıyor. Kimileri tasfiyeye alınmış.

- Dün Cumhuriyeti kuranlar borçtan, borçlanmadan uzak kalırlar, borcu ; "Dünyu Umumiye" Türk köylüsünün dökülen kanı, eli kolu bağlanmış

bir devlet, ülke kaynaklarına el koymanın en kestirme yolu olarak tanımlarlarken, bugün borcun yiğit kamçısı olduğu söyleniyor. Oysa kamçının yiğide değil kölelere vurulduğunu düşünemiyorlar.

- Dün Dünyu Umumiye müessesesini çok kötü mirasları içte ve dışta tamamen halledilmiş Bütün gelir kaynakları hiçbir kayıt ve şarta bağlı olmayarak Türk milletinin emrine hazır bir miras bırakıldığı halde, bugün tüm bu cumhuriyet kazanımları mirasyediler tarafından tüketilmiş ve tamamen iptal edilmiş vaziyette.

-Ulusal ekonomi her alanda ciddi bir gerileme içinde. Hisseler, şirketler en iyi toprak, bankalar, iletişim çok ucuz bedellerle ya yabancıların eline geçmiş ya da geçmek üzere. Ulusal ekonomiden bahsetmek atık bir muamma ve bir kabahat.

- Ekonomi ve para işleri Türklerin elinden bir bir alınıyor. Dünün zaferleri bu gün hezimetle dönmüş.

-Sanayileşme ve üretim konusunda gelişmiş ülkelere kıyasla oldukça geri olduğumuz, üretim, enerji, malzeme ve diğer konularda teknoloji üretmediğimiz halde, ulusal ekonomiyi uluslar arası piyasasının düzenleyişine terk ederek, ülkenin yıkılışı seyredilmekte.

-Cumhuriyeti kuranların kesinlikle red ettiği, çok tehlikeli gördüğü, yürütme işlerinde yabancılardan rapor alma, ülke ekonomisinin gelişigüzel bir cereyana bırakılmaması işleri, bugün; ulaştırmadan enerjiye, özelleştirmeden bütçeye... kadar tüm ulusal etkinlik ve egemenlik alanlarında yabancılardan raporlar ve talimatlar alınmak suretiyle sıradan işler haline getirilmiş, tüm kamu kurumlarının kapıları ardına kadar yabancılara açılmış. Ekonomi, IMF ve Dünya Bankasına gelişigüzel teslim edilmiş. Üstüne üstlük ulusuna hesap vermeyenler, ulusötesi şirketler tarafından kurulan Dünya Ekonomik Formu'na Davos'ta, Newyork'ta hesap veriyorlar. Dün bu ülkeden kovulanlara her alanda imtiyaz vermek için kur yapıyorlar. Bu da yetmiyor gibi "ben bunu IMF'ye nasıl açıklarım" diye ağlayan kamu görevlileri devlet yönetiminde.

-Çalışmadan, yorulmadan, öğrenmeden ve üretmeden yaşıyoruz. Rahat yaşama, kısa yoldan köşeyi dönme yollarını aramayı alışkanlık haline getirdik. Haysiyetimizin, hürriyetimizin ve istiklalimizi

zin hızla bizden uzaklaştığını göremeyecek kadar körleştirildik.

-Hammadde kaynağını fabrika yerine, fabrikayı kapatarak limana, limandan Avrupa ya da Amerika'daki herhangi bir fabrikaya, ulusal Pazar ve yerli tüketici de gayri bu fabrikalara bağlanmış durumda. Üretim kaynak ve imkanlarımızın en temel hazinesi olan yer altı kaynaklarımız, Ulusun gelecekteki güvencesi değil, ulusötesi şirketlerin ve emperyalist ülkelerin geleceğinin güvencesi olarak sunuluyor.

-Geleceğimizin, varlığımızın güvencesi olarak gördüğümüz ulusal özel sermayede ciddi etik erazyonlar var. Özel sermayeden kimisi, belli alanlarda yerleşmeyi salt kendi açılarından karlı gören yabancı sermayeye paravanlık ediyor, kimisi fabrika kurmadan, kurma izni ve teşvikleri alıp, spekülasyon amacıyla bu izni sermaye gibi ellerinde tutuyor, kimileri de; milli ekonomi gereklerine aldırmaksızın, devletin yüksek himaye tedbirlerini kişisel gündelik çıkarları için sömürüyor. Bu da yetmiyor. Kimileri sahip oldukları bankaların, şirketlerin içini boşaltıyor.

-Sanayileşmemizi engellemek isteyenler bunu açık açık raporlara bağlıyorlar. Türkiye'de sanayileşmeyi öngörenlere Amerikalıların iyi mesai arkadaşı nazarıyla bakamayacaklarını yazıyorlar. **Ülkemizi sanayileştirmeyenler, sanayileşme sürecinden alıkoyanlar üretime pazara ve önemlisi hammadde kaynaklarına el konulmasını pembe küreselleşme gözlüklerinden kılları kıpırdamadan seyir halindedir.**

-Cumhuriyeti kuranlar sanayileşmeyi medeniyet ve medeniyeti yakalamak olarak tanımlar, toplumsal hayat seviyesini yükseltmek için mutlaka endüstri sahasında çok ileri adımlar atmak mecburiyeti vardır yalın bir gerçeğini hayata geçirmeye çalışırken, ele geçirilmiş kafalar medeniyeti Batılı, Avrupa'lı olmak olarak sunmakta, Avrupa'lı olunca toplumsal hayat seviyesinin yükseleceği yalanıyla, sanal umutlar yaratmaktalar.

-Cumhuriyeti kuranlar "sanayileşme; bir malı ucuza üretmek ya da o malı ucuza sağlamak için değil, milli sanayii kurmak için yapılmalıdır" der ve **bunu hayata geçirirken**, ele geçirilmiş kafalar,

"ucuza almak varken neden sanayi kuralım" yalanına tüm toplumu inandırdılar. Üstelik en liberal gözüken ülkede bile gümrüklerle maliyet avantajı olmayan sanayiler korunurken.

Dahası da var !

Takiyye ustası kesilen küreselleşmeci milliyetçiler, her alanda verilmiş imtiyazlara sahip çıkan, sınıfçılık yapan halkçılar, liberal devletçiler, klerikalci laikler, irticacı inkılapçılar.

Özelleşecek kurumu alana yine devlete ait kurumlardan kredi verilmesi suretiyle yapılan haksız mülkiyet transferleri, enerji, madencilik, finans,... alanında verilen imtiyazlar. Bu imtiyaz sahiplerinin istekleri doğrultusunda değiştirilmek istenen, değiştirilen, kültür ve tabiat varlıkları, kıyıları, orman, imar, çevre, mera, kamulaştırma, tarım toprakları, milli parklarla ilgili geniş serbestiler sağlayacak yasalara,

Ülkemizdeki yabancı vakıflar bu vakıfların kontrolündeki yerli vakıf ve derneklerin varlığı,

Gelişmiş batı ülkelerinin ekonomilerinde %60'a varan kamusal ağırlık görmezden gelinerek, ülkemizin ekonomik ve sosyal yapısından sökülüp atılan devlet.

Hovardaca harcanan kamu kaynakları ve ektililmeyen, ekilse bile biçitilmeyen topraklar. Elinden tütünü, pancarı, buğdayı, pamuğu ve bilumum zairesi alınmış Türk köylüsü.

Ülkenin bir kısmını, Kıbrıs'ı verelim kurtulalım diyen Mahmut Şevket, Damat Ferit ve Artin Kemal artıkları. İş bilir bürokrasi, iş bitirir siyasetçi ve iş adamının teslim aldığı Türk İnkılabı,...

Ne dersiniz!

Doğru anladık mı 23 Nisanları, 19 Mayısları, 30 Ağustosları, 29 Ekimleri ve Atatürk'ü ?

Hiç aklımıza düştü mü 23 Nisan'ın, 19 Mayıs'ın, 30 Ağustos'un, 29 Ekim'in; Ulusa ölümüne bağlılık, laiklik, hukuk düzeni, inanç ve Cumhuriyete mecburiyet, çağdaşlık, tam bağımsızlık, ulusal egemenlik ruhu?

İliklerimizin neredeyse buz tutmaya döndüğü bugün, içimizi ısıtacak dalga dalga sarsacak Mayıs güneşine olan ihtiyacımız, 19 Mayıs 1919 şafağından daha fazla değil mi?

